

[Karlskov Jensen.]

mende læges praksis overdrages til en anden læge, og så overføres, så vidt jeg kan skønne, alt, hvad der vedrører tavshedspligt, sammen med journalerne til den læge, der overtager praksis. Men der sker undertiden også det, at når en læge dør, så er der ikke en anden til at overtage hans praksis, og så er der, så vidt jeg kan se, ikke foreskrevet nogen som helst regler for, hvordan arvingerne skal forholde sig. Det kan være enken, og så er der nok ingen grund til at tro, at man ikke også under disse forhold vil opfylde ethvert krav om fortrolighed. Men hvis der bliver tale om en arv til fjernere slægtninge, som måske ikke har nogen som helst forbindelse i øvrigt med lægen, så synes der at være en usikkerhed, der kan medføre, at oplysninger, der er givet under hensyn til fortroligheden, kan komme i de forkerte hænder og måske endda misbruges.

Jeg er godt klar over, at det måske er et forhold, der ikke vedrører så mange. På den anden side er der nogle vældige perspektiver i det, hvis man kommer ud i noget, som bevirker, at patienter bliver bange for at betro deres læge ting.

Indenrigsministeren (Jacob Sørensen):

Jeg vil gerne sige tak for spørgsmålet og meddele, at i medfør af lægelovens § 13, stk. 1 og 2, fastsætter indenrigsministeren efter indstilling fra sundhedsstyrelsen regler for, i hvilket omfang og på hvilken måde læger skal føre optegnelser, dvs. journaler, over deres patienter. Som en særlig regel bestemmes i lægelovens § 13, stk. 3, at disse optegnelser skal opbevares af vedkommende læge, klinik eller sygehus i mindst 10 år.

I en bekendtgørelse fra 1937 har indenrigsministeriet fastsat detaljerede regler for, hvorledes optegnelserne skal føres, og hvilke optegninger der skal føres. De skal opbevares i mindst 10 år efter tidspunktet for den sidst indføjede optegnelse, og det tilføjes, at optegnelserne, når forholdene gør det hensigtsmæssigt, kan overgives en anden læge til fortsat opbevaring.

Ophører en læge at praktisere, bortfalder hans forpligtelse til at opbevare sine optegnelser, og det er dér, vi er fremme ved sagens kerne, idet der således ikke er givet regler for, hvorledes der skal forholdes med journalmateriale efter en læges død eller ophør af praksis. Årsagen hertil er, at lægepraksis sædvanligvis overtages af en anden læge i tilfælde af dødsfald, og denne læge vil have en naturlig interesse i at bevare forgængerens journaler, idet han jo samtidig som regel overtager patienterne.

For så vidt angår den situation, at en læges arvinger ikke overdrager praksis til en anden læge, tilsigter bestemmelserne i borgerlig straffelov om freds- og ærekrænkelse at beskytte patienterne mod misbrug af journalmaterialet.

Da det som nævnt er ret sjældent, at en lægepraksis og dermed journalmaterialet ikke er blevet overtaget af en anden læge, har der ikke været et udtalt behov for faste regler om enten fortsat opbevaring eller forsvarelig tilintetgørelse af en afdød læges journalmateriale. Det er næppe så ligetil at lade f. eks. landsarkiverne overtage materialet, og med den tendens, der er til, at læger går ind i gruppepraksis, ofte med fælles journalmateriale, er jeg heller ikke sikker på nødvendigheden af bestemmelsen.

Men i betragtning af de mange aspekter, der knytter sig til problemet, har jeg benyttet lejligheden til at bede sundhedsstyrelsen sammen med Lægeforeningen om at se nærmere på spørgsmålet og vil så vende tilbage til det.

Karlskov Jensen (V):

Jeg vil da gerne takke ministeren. Jeg forstår det sådan, at ministeren erkender, at der ligesom er et hul i sikringsbestemmelserne på de områder her, og jeg håber, at man vil finde frem til foranstaltninger, der fjerner den utryghed, som dette forhold kan afstedkomme. Jeg synes, det er væsentligt.

Hermed sluttede spørgsmålet.